vodu zvláštního. Proto také neshledal nss vady řízení ani nezákonitosti nař. rozhodnutí v tom, že žal. úřad se nezabýval blíže zkoumáním příslušnosti městyse T., případně pravovárečného měšťanstva k farní obci ani v tom, že tento úřad, ač uznal příslušnost městyse i měšťanstva k farní obci, neuznal jí u »Pivovaru pravovárečného měšťanstva«, který jest nástupcem pravovárečného měšťanstva.

Zbývá tedy poslední námitka nezákonitosti, totiž, že žal. úřad, ač uznal pro veřejnoprávní příspěvky kultové u pivovaru směrodatným zák. č. 7/1895 ř. z., přece nevzal zřetele k § 9 tohoto zák. O této námitce uvážil nss toto:

Podle § 35 zák. č. 50/1874 ř. z. tvoří souhrn katolíků téhož obřadu, bydlících v jednom okrsku farním, farní obec, a podle § 36 téhož zák. může, nemá-li některá farní obec na uhražení potřeb vlastního jmění nebo není-li tu jiných prostředků církevních, kterých by se k tomu mohlo použíti, býti rozepsán na zapravení jich příplatek na farní osadníky. Podle zák. č. 7/1895 ř. z. pak mohou k takovým příspěvkům býti přidrženy mimo katolíky téhož ritu ve farní obci nebydlící, také právnické osoby, společnosti a společenstva následující podle svých stanov účelu některého jiného vyznání nebo ritu, avšak pod podmínkou, že jest jim předepsána pozemková nebo domovní daň z usedlostí ve farní obci ležících, nebo, že mají ve farní obci provozovnu nebo závodní správu nějakého podniku, z čehož jest jim předepsána daň z výdělku v některé berní obci, jejíž území leží zcela nebo z části ve farní obci.

V daném případě není sporu o tom, že »Pivovar pravovárečného měšťanstva v T.« jest takovou společností a není také sporu o tom, že tato společnost, nejsouc osobou fysickou, není katolíkem a nemůže tedy příslušeti k nějaké církvi a nějaké farní obci. Společnosti této by tedy mohla býti předepsána jen přirážka, rozepsaná na všechny katolíky farního obvodu T.-ského, jsou-li u ní podmínky zák. č. 7/1895 ř. z. O takovou přirážku však v daném případě nejde a tím padá také předpoklad pro příslušnost správních úřadů podle § 9 téhož zák.

Není-li a nemůže-li tato společnost býti příslušníkem farní obce, nemůže na ní býti také žádána žádná dávka z titulu příslušnosti k farní obci, nýbrž jen z titulu zvláštního. Beneficiát také neopřel svůj nárok na plnění o příslušnost pivovaru pravovárečného měšťanstva k farní obci, nýbrž o zřizovací listiny z r. 1699 a 1798, tedy o tituly zvláštní. Jestliže však podle § 55 zák. č. 50/1874, žádá-li se příspěvek k účelům kultovým z nějakého titulu zvláštního, rozhodují o tom řádné soudy, pak nebyly v daném případě úřady správní k rozhodování o povinnosti příspěvkové příslušny a bylo proto stížnost pro bezdůvodnost zamítnouti.

Č. 10.672.

Církevní věci: O povinnosti kanovníků kolegiátních kapitol platiti pensijní příspěvky podle § 2 zák. č. 128/1926 Sb.

(Nález ze dne 30. června 1933 č. 9776.)

Věc: Josef B. v P. (adv. Dr. Jos. Sklenář z Prahy) proti ministerstvu školství a národní osvěty o pensijní příspěvek pro náboženský fond.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Výměrem z 15. září 1931 předepsal zem. úřad v Praze st-li, jakožto sídelnímu kanovníku kolegiátní kapitoly na Vyšehradě podle zák. č. 122/26 a podle §§ 29 a 30 vl. nař. č. 124/28 pensijní příspěvek ode dne 1. ledna 1926.

Odvolání proti tomuto výměru podanému, které uplatňovalo, že podle dvor. dekretu z 24. května 1794, podle církevního práva a podle statut kapitolních sídelní kanovník Vyšehradské kapitoly vůbec nemůže býti pensionován a jest o něho dostatečně postaráno pro případ, že by nemohl zastávati svého úřadu, takže tu jest použíti analogie zákona o Všeobecném pensijním ústavu soukromých úředníků, pokud osvobozuje zaměstnance závodů a ústavů, majících vlastní pensijní fondy neb pensijní ústavy, od povinnosti, platiti pensijní příspěvky, — nebylo vyhověno nař. rozhodnutím z důvodů v napadeném výměru uvedených, k nimž žal. úřad připojil toto: — — — —*)

O stížnosti nss uvážil: — — — — —

Pokud jedná stížnost o věci samé, tu nelze přihlížeti k jejím tvrzením, že žal. úřad při jmenování jednoho dignitáře Vyšehradské kapitoly se dovolával kapitolního statutu, a že v určitém případě uznal, že duchovní ustanovený za reálního administratora na inkorporované faře není povinen platiti pensijní příspěvek, a to proto, že tyto okolnosti by byly s to prokázati nanejvýše rozpor nařikaného rozhodnutí s rozhodnutím jiným, jehož správnost zde nelze přezkoumávati, nikoli však rozpor se zákonem, jak předpokládá § 2 zák. o ss.

Stížnost proti odůvodnění nař. rozhodnutí, které dovozovalo povinnost sídelních kanovníků kolegiátních kapitol k placení pensijních příspěvků, tvrdí, že platné kongruové zákony rozeznávají dva druhy duchovních, a to jednak duchovní, kteří na jedné straně béřou celou kongruu neb její doplněk, anebo, kteří mají dostatečné požitky aktivní, a na druhé straně v případě nemoci, stáří a podobně odcházejí do pense, jednak duchovní, kteří nebéřou ani kongruy, ani jejího doplňku, kteří však nemohou uplatňovati nároku na pensi, poněvadž mají zajištěny požitky aktivní doživotně i pro případ deficience, a na doklad toho dovolává se nikoli zákona, nýbrž toliko §§ 4 a 182 prov. nař.

Avšak ani z těchto posléze cit. ustanovení neplyne podstatné rozlišení stížností tvrzené, když právě cit. § 182 pro kanovníky kolegiátních kapitol v ohledu pensijním stanoví analogicky totéž, co v předcházejících předpisech bylo stanoveno pro duchovní nižší.

Stížnost však zvláště uplatňuje názor, že postavení sídelního kanovníka jest potud různé od postavení nižších duchovních, že sídelní kanovník nemůže býti nikdy pensionován.

Pro otázku, uznává-li zákon zásadní možnost pensionování sídelních kanovníků, jest rozhodným ustanovení § 4 kongr. zák. č. 122/26, vztahující na členy kapitol, tudíž i na kanovníky, předpis § 2 téhož zák., jenž přiznává duchovním v § 1 označeným, ke kterým náležejí také sídelní kanovníci, nárok na pensi, maje zřejmě zřetel k tomu, že jejich zaopatření ze jmění kapitolního, resp. dotyčné prebendy, které je toho času svými užitky dostatečně zabezpečuje pro dobu dohlednou, ale přes

*) Následují důvody v podstatě stejné jako v rozh. min. škol. při nál. Boh. A 10673/33.

to nevylučuje možnost, že by tento pramen zaopatření mohl v budoucnosti zaniknouti. Tomuto základnímu názoru zák. kongr. plně pak odpovídají ustanovení §§ 60 a násl. a 182 prov. nař. č. 124/28. — — —*)

Za vylíčeného stavu právního může konečně i úvaha stížnosti o tom, že od členů kapitol nemohou býti požadovány pensijní příspěvky, jestliže kapitola má o své členy svým statutem pro případ neschopnosti k službě postaráno, míti význam toliko de lege ferenda, když nyní platný zákon sám neobsahuje pro kanovníky nijakého výjimečného předpisu, obdobného předpisům zák. o pojištění zaměstnanců ze 16. prosince 1906 č. 1 ř. z. z roku 1907 ve znění cís. nař. z 25. června 1914 č. 138 ř. z. a zák. z 5. února 1920 č. 89 Sb., pokud se týče zák. z 21. února 1929 č. 26 Sb., jehož se st-l v řízení správním dovolával a jehož analogické použití jest vyloučeno.

Č. 10.673.

Církevní věci: * Sídelní kanovníci kolegiátní kapitoly Vyšehradské jsou povinni platiti pensijní příspěvky podle § 2 zák. č. 122/1926 Sb.

(Nález ze dne 30. června 1933 č. 9780.)

Prejudikatura: srov. Boh. A 10.672/33.

Věc: Th. C. Ludvík G. v P. (adv. Dr. Jos. Sklenář z Prahy) proti ministerstvu školství a národní osvěty o pensi a pensijní příspěvek.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Zsp v Praze výměrem z 9. prosince 1926, majíc zřetel k ustanovení §§ 2 a 3 zák. z 25. června 1926 č. 122 Sb., předepsala st-li zatímně ode dne 1. ledna 1926 ze zatímní pensijní základny 14.976 Kč 6% pensijní příspěvek ročních 900 Kč pro náboženský fond. Proti tomuto výměru podal st-l stížnost 18. ledna 1927. Rozhodnutím žal. úřadu z 1. března 1927 byla tato stížnost jako nepřípustná zamítnuta s odůvodněním, že jde pouze o prozatímní opatření správního úřadu, proti němuž není opravného prostředku, a že definitivní úprava této věci bude možna až po vydání prov. nař. k zák. č. 122/26.

Podáními z 29. listopadu 1928 a z 5 června 1929 oznámil st-l zsp-é, pokud se týče zem. úřadu v Praze, že vzhledem k tomu, že již bylo vydáno prov. nař., necítí se vázaným výnosem z 9. prosince 1926 a očekává, že bude vydán definitivní výnos o pensijním pojištění.

Výměrem ze 17. června 1929 předepsal zem. úřad v Praze st-li podle cit. zákonného ustanovení a podle §§ 29 a 30 vl. nař. č. 124/28 6% pensijní příspěvek od 1. ledna 1926 ročních 898 Kč 55 h pro náboženský fond.

Na odvolání st-lovo ze 13. srpna 1929 žal. úřad výnosem z 10. prosince 1929 poukázal zem. úřad v Praze, aby vzhledem k vývodům odvolacího spisu byla instančně řešena otázka předběžná, zdali st-li přísluší podle zák. č. 122/26 a vl. nař. ze 17. července 1928 č. 124 Sb. nárok na pensi. Na to zem. úřad v Praze výměrem ze 13. ledna 1930 rozhodl, že st-li přísluší uvedený nárok na pensi, a výrok ten odůvodnil

*) Následují vývody stejné jako při Boh. A 10673/33.